

Základní škola Norbertov, Praha 6, Norbertov 1

Bohumila Havránková

Zpracovali:

Barbora Kasanová, Bohdana Součková, Ondřej Daniel Pelda, Kaan Dominik Ismail

Pod vedením Mgr. Olgy Šátkové

Bohumila Havránková se narodila 17. listopadu 1927 v Liberci do smíšeného manželství. Roku 1938 se se svou rodinou přestěhovala do Prahy.

Takže jsme bydleli vlastně ze začátku v Karlíně, v takovém... to byl sklad nějaký. Protože v Praze nebyly vůbec žádné byty, tolik lidí přišlo z toho pohraničí, neměli kde bydlet, taky byli ubytováni různě po školách a po sokolovnách.

I přes těžkou dobu se paní Havránková scházela se svými židovskými kamarády, jedno z míst kde si mohly židovské děti hrát, byl hřbitov.

A my jsme se scházeli u takový velikánský mramorový hrobky, tam byl pohřbený nějaký Max Bax. A tak jsme říkali, sejdeme se u Maxe Baxe.

V Praze se poprvé setkala s náznaky antisemitismu. V roce 1941 museli židé nosit na oblečení našitou žlutou hvězdu.

Měla jsem potom dvě kamarádky, s těma jsem šla ten první den, když se začali nosit hvězdy po ulici a oni ty hvězdy už měly našít a já ne. No a šla proti nám nějaká paní a odplivla si a řekla mně: „To se nestydiš, kamarádit se židovkami?!“ Prostě lidi nebyli moc hodný všichni.

Koncem roku 1941 začaly odjíždět transporty do Terezína a v jednom z nich se ocitla i paní Havránková se svojí sestrou. V Terezíně kde byly ve všech směrech otřesné podmínky, trávila většinu války. I v těžké době si dokázala najít něco hezkého.

Jsme spali na třípatrových kavalcích a vlastně celý život se odbýval na tom kavalci. Každý vyfasoval dvě takový matrace. My jsme někdy udělali to tak, že jsme si ty matrace odnesli na dvorek, tam jsme spali v létě. A na to mám taky krásné vzpomínky. Jednak tam hned vedle rostla lípa a v té době zrovna krásně kvetla, takže já teďka když cítím květy lípy, tak si na to vždycky vzpomenu.

Díky práci v zemědělství a svému mládí překonala všechny nemoci a hlad. Na rozdíl od sestry, která zůstala v Terezíně do konce války, se Bohumila rozhodla se svojí známou vrátit se domů.

Jmenovala se Lída. Že tahle Lída chce z toho Terezína zdrhnout ještě nějak před koncem války a já jsem si řekla, já jsem byla takový cvok, že půjdu s ní. No a já jsem, protože jsem pracovala v tom zemědělství na různých těch místech, no tak jsem docela dobře věděla, kudy se z toho Terezína dá odejít.

Podarilo se jim uprchnout a dostaly se až do Prahy, kde se stále bojovalo. Cestou z nádraží k Lídinému strýci je kontroloval německý voják a odvedl je na právnickou fakultu, kde bylo sídlo SS. Zde měli obrovské štěstí, neboť je nechali jít.

Přišla jsem k nám a všichni byli ve sklepě, protože tam všude střílelo. Jenom náš táta starej voják byl doma. Tak jsem zvonila, on mi otevřel a řekl mi, místo aby mě nějak ohromně přivítal a řekl: „Tos to tam mohla ještě ty dva dny vydržet.“